

De Ieljkheidsvloek

MANDY RONELLA

DE

LELIJK
HEIDS
VLOEK

EEN SPROOKJE

MR

De lelijkheidsvloek: een sprookje
© Mandy Ronella 2017
ISBN 9789402169140

HOOFDSTUK 1

DE VLOEK

Er waren eens een koning en een koningin die woonden in een paleis en regeerden over een prachtig koninkrijk hier niet zo ver vandaan. In dit koninkrijk waren de huizen gekleurd in alle kleuren van de regenboog, er waren uitgestrekte bloemenvelden en bergtoppen bedekt met sneeuw. De mensen leefden een simpel en gelukkig leven.

Op een dag kreeg de koningin een kind. De koning en koningin waren zo gelukkig met de baby dat ze een groots feest organiseerden om de geboorte van de prinses te vieren.

Allerlei mensen werden uitgenodigd. De mensen die aan het hof werkten kregen een dag vrij zodat ze konden feesten en de edellieden werden door middel van een mooie uitnodiging van dik, lichtoranje papier uitgenodigd voor het feest. Ook mensen buiten het paleis werden uitgenodigd. Er werden briefjes gehangen op de paal van de klokkentoren midden op het plein waar veel mensen langs kwamen. Al snel werd het nieuws verspreid door het gehele koninkrijk en ieder die wilde komen kwam naar het feest.

Op de dag van het feest ging iedereen op weg naar het paleis dat in het midden in de hoofdstad van het koninkrijk stond. Het paleis was omringd door water en om er te komen moest je over een lange brug lopen die over het water naar de ingang van het paleis leidde. Edellieden, boeren, leraren, tovenaars, kledingmakers, accountants,

kinderen, serveerders, kappers, verkopers, bibliothecaressen en allerlei andere mensen liepen in een lange rij over deze lange brug. Eenmaal aangekomen in het paleis hoorden de mensen, gekleed in allerlei kleurige jurken, tunieken, spijkerbroeken en truien, vrolijke muziek. Er kwamen zoveel mensen op het feest af dat er niet genoeg plek in het paleis was om ze allemaal binnen te laten.

Iedereen had een cadeautje voor de baby of haar ouders meegenomen. De mensen dansten en zongen terwijl ze in een lange rij stonden te wachten om hun cadeau te overhandigen. Iemand schonk een ketting, een ander schonk een schoen en weer iemand anders schonk een krop sla.

Alle mensen stonden door elkaar in deze lange rij. Het maakte op dit moment niet uit wat iemands beroep of status was. Edellieden of tovenaars mochten niet voordringen en moesten netjes wachten tot het hun beurt was om de baby te zien en hun cadeau te geven.

Een van de tovenaars in de rij was de machtigste tovenaars van het koninkrijk. Hij droeg een zwarte spijkerbroek, een bruine trui, zag eruit als ongeveer dertig jaar oud en droeg heel veel sieraden. Hij had niets bij zich. Hij had ook geen jas aan waar hij het cadeautje in gestopt zou kunnen hebben en er zat ook niets in zijn broekzakken. De mensen die hem konden zien vroegen zich af wat hij de koning en koningin zou schenken. Ze fluisterden tegen elkaar en maakten de wildste suggesties over het geschenk van de tovenaars.

Toen was het de beurt van de machtige tovenaars. Hij stond recht tegenover de koning en koningin en keek vol bewondering naar hun goudkleurige kleding. Hij zag het baby'tje in haar wiegje liggen.

Iedereen hield zijn adem in. Wat was de tovenaar van plan te geven? Stiekem waren sommige mensen blij dat er iemand was zonder cadeau. Zo leken hun eenvoudige cadeaus minder eenvoudig. Zij hadden immers nog de moeite genomen om iets mee te nemen!

De tovenaar sprak. ‘Jullie mogen een wens doen. Jullie mogen van mij vragen wat jullie willen en dit zal ik aan jullie dochter geven als cadeau.’

De ouders waren hier zeer verheugd over. Ze dachten aan de oneindige mogelijke geschenken die ze van de tovenaar konden vragen. De koningin keek om zich heen en zag daar alle cadeaus liggen die ze al hadden gekregen. Ze kon niets bedenken wat ze nog niet hadden gekregen om aan de tovenaar te vragen. Ze keek naar haar man. Hij dacht er hetzelfde over. Toen kreeg de vrouw een idee. Ze zou ook iets kunnen vragen wat alleen een tovenaar zou kunnen schenken. Het zou een cadeau zijn wat je niet kunt zien of aanraken.

De vrouw zei: ‘Ik wil dat ze nooit ziek wordt en haar hele leven gezond blijft.’

‘Dat kan niet,’ zei de tovenaar. ‘Ik ben geen dokter. Dat kan ik jullie niet geven.’

‘Ik wil dat ze haar hele leven gelukkig is en nooit huilt of verdrietig is,’ zei de man.

‘Dat kan niet,’ zei de tovenaar. ‘Dat is haar eigen keuze. Dat kan ik jullie niet geven.’

Daarop zei de vrouw weer: ‘Ik wil dat ze het mooiste meisje van het koninkrijk wordt.’

‘Dat kan ik jullie geven.’ De tovenaar keek naar de pasgeboren baby. Hij hief zijn handen en strekte zijn vingers. Hij sloot zijn ogen en sprak een paar woorden uit die niemand in het paleis kon verstaan, behalve sommige andere tovenaars. Zijn stem klonk enorm luid, veel luider dan de bescheiden, onderdanige manier waarop hij daarvoor had gesproken.

Een groene gloed lichtte op in de handen van de tovenaar. De mensen in de grote paleiszaal keken er met ontzag, angst of fascinatie naar. Daarna was er een korte, harde wind die iedereen in het gezicht sloeg.

‘Wat was dat?’ vroeg de koning toen hij opstond uit zijn troon nadat de windvlaag hem tegen de rugleuning van zijn troon had aangeduwd.

De koning en koningin keken om zich heen, maar de tovenaar was nergens meer te bekennen. Wel hoorden ze nog steeds die galmende, luide stem van de tovenaar die zei: ‘Vanaf nu zal ieder meisje dat geboren wordt lelijk gevonden worden. Zo zal de prinses altijd het mooiste meisje van het hele land blijven.’

De tovenaar was verdwenen. Hij gebruikte een verdwijnspreuk om zichzelf terug naar zijn huis te toveren. Dan hoefde hij niet al die mensen met hun vragende gezichten meer te zien die ongetwijfeld wilden weten hoe hij het voor elkaar had gekregen om zo’n vloek uit te spreken. Hij was trots op zichzelf. Hij had nog nooit zo’n machtige vloek uitgesproken. Het kwam geen moment in hem op dat hij misschien iets verkeerd had gedaan.

De koning en koningin liepen naar het wiegje van hun baby. Ze vonden dat de baby er nog precies hetzelfde uitzag als voor het

geschenk van de tovenaar. Even waren de koning en koningin teleurgesteld. De tovenaar had hun niets gegeven. Misschien hadden ze om iets anders moeten vragen, zoals telefoons of wereldvrede. Dat waren ze al weer snel vergeten. De baby lachte. Zij had niets gemerkt van wat er was gebeurd.

Maar wacht, dit verhaal gaat helemaal niet over de prinses! Dit verhaal gaat over een van de meisjes die iets jonger waren dan zij. Haar naam was Ygen Weis.

HOOFDSTUK 2

DRAKENGESICHT

Op een dag stond Ygen op om zeven uur, zoals op alle andere dagen. Ze trok de gordijnen van haar slaapkamer-raam open en keek naar het zonlicht dat scheen op de kleine, gekleurde huisjes om haar heen. Ze trok haar kleren aan, at wat brood en poetste haar tanden in de badkamer.

‘Wat ben ik toch lelijk,’ zei ze tegen zichzelf terwijl ze in de spiegel keek. De tandpasta drupte over haar kin heen. ‘Ik wou dat ik er uitzag als prinses Schoonheid.’

Ygen was dertien jaar oud, één jaar jonger dan prinses Schoonheid, die vanwege haar enorme schoonheid zo genoemd werd.

Ygen deed haar schoolboeken in haar schooltas. Even viel haar blik op de uitgeknipte stoffen 2 die ze altijd bij zich moest dragen. Ze pakte de twee uit haar tas en liet de groene stof door haar vingers gaan.

Ze schudde haar hoofd en stopte het weer snel in haar tas waar niemand het kon zien, inclusief zichzelf.

‘Ygen! Schiet op!’ schreeuwde haar moeder naar boven. ‘Je komt zo nog te laat, drakengezicht!’

Ygen zuchtte. Ze haatte haar bijnaam. Haar moeder en zus hoefden het er niet altijd zo in te wrijven dat ze lelijker was dan zij. Ze pakte haar boekentas en sleepte hem mee naar beneden. Ze zei zo

vriendelijk mogelijk gedag tegen haar gemene moeder en ging op weg naar school. Ze zou samen met haar zus Stella mee kunnen lopen, maar dat wilde zij niet. Stella wilde niet gezien worden met iemand zo lelijk als Ygen, een twee. Lager kan bijna niet.

Bijna niet. Ygens beste vriendin Tina was een één. Lager dan dat kan echt niet.

‘Heb je gehoord wat ze vandaag weer over Schoonheid zeggen?’ Tina’s rugzak hobbelde op en neer op haar rug toen ze naar Ygen toe rende over het schoolplein van de middelbare school.

‘Wat nu weer?’ Ygen rolde met haar ogen.

‘Ze is zo goed in tennis dat ze nu nummer één van de wereld is,’ antwoordde Tina.

Ygen schonk Tina een blik waaruit ze hoopte dat Tina kon opmaken wat voor onzin dat was. Vorige week was Schoonheid kampioen zwemmen, daarvoor was het stijldansen. Ygen zuchtte. Het hield nooit op.

‘Ik wou dat ik ook een tien was,’ zei Tina dromerig. ‘Dan was ik ook zo mooi en kon ik ook ergens goed in worden.’

Ygen knikte. Daar was ze het mee eens. Zij zouden nooit mooi genoeg zijn om iets te bereiken, omdat ze daar te lelijk voor waren. Dat hadden ze hun hele leven lang gehoord van hun ouders, hun zussen, hun broers en hun leraren. Ze geloofden het.

‘Dan moet je er voor zorgen dat je een tien wordt,’ zei Ygen tegen Tina. ‘Je hebt nog drie jaar de tijd voor de volgende keuring.’

Op hun twaalfde verjaardag werden alle meisjes in het koninkrijk, genaamd Velledora, gekeurd. Dan werden ze, vier jaar later, voor de tweede en laatste keer gekeurd. In die vier jaar kregen alle meisjes

de tijd om iets aan hun uiterlijk te doen en meer op Schoonheid te lijken. Waarom de koning en koningin meisjes die mogelijkheid gaven, begrepen niet veel mensen. De redenen van het invoeren van de keuring zelf waren duidelijker. Het koningspaar wilde er zeker van zijn dat hun dochter het mooiste meisje van het land was, maar dat hadden ze natuurlijk tegen niemand gezegd.

‘Was dat maar waar,’ zei Tina. ‘Ik kan alleen mijn haar laten groeien of knippen. Mijn ouders hebben niet eens genoeg geld voor haarverf.’

Dat was waar. Tina’s ouders waren niet erg rijk. Haar vader was visser en haar moeder was zangeres, hoewel ze helemaal niet mooi kon zingen en dus niet erg veel geld verdiende.

‘Ik ben niet zoals zij.’ Tina keek verlangend naar het groepje meisjes dat gekleed was in roze en paarse jurkjes, rokjes en topjes met bloemetjes erop en de make-up op hun gezichten. ‘Zij worden zo een zeven bij de herclassificatie.’

‘Genoeg over die classificatie!’

Ygen wou dat ze het zelf had gezegd. Ze wilde liever helemaal niet aan die classificaties denken.

Devan, die bij Ygen en Tina in de klas zat, liep naar zijn twee vriendinnen toe. ‘Hoi, meiden.’

Ygen en Tina keken Devan lachend aan.

‘Wat heb jij nou aan?’ vroeg Tina giechelend aan de dertienjarige jongen voor haar die een blauwe broek, een oranje t-shirt en een roze sjaal aan had.

‘Dit heeft mijn moeder gemaakt. Ik vind het mooi,’ zei Devan trots. Hij stak zijn kin in de lucht en bleef zo voor Ygen en Tina